BOSNA I HERCEGOVINA
URED ZA RAZMATRANJE ŽALBI
PODRUŽNICA/FILIJALA BANJA LUKA

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
КАНЦЕЛАРИЈА ЗА РАЗМАТРАЊЕ ЖАЛБИ
ФИЛИЈАЛА БАЊА ЛУКА

BOSNIA AND HERZEGOVINA
PROCUREMENT REVIEW BODY
BRANCH OFFICE BANJA LUKA

Број: ЈН2-02-07-1-389-9/26
Бања Лука, 9.4.2026. године

Канцеларија за разматрање жалби Босне и Херцеговине, филијала Бања Лука у вијећу састављеном од чланова, Драгана Билића, као предсједника вијећа, Томислава Ћужића и Наташе Голић као чланова вијећа, поступајући по жалби понуђача „Global logistic" д.о.о. Брчко, без броја од 5.3.2026. године, изјављеној против Тендерске документације, број 02-360-13/26 од 23.2.2026. године, уговорног органа град Зворник, у отвореном поступку јавне набавке „Набавка и инсталација система за вентилацију у учионицама ЈУ Технички школски центар Зворник", на основу чл. 111. ст. (1) тачка д) и ст. (10) Закона о јавним набавкама ("Службени гласник БиХ" бр. 39/14, 59/22 и 50/24), на сједници вијећа, одржаној дана 9.4.2026. године, донијела је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

1. Жалба се усваја.
2. Поништава се поступак јавне набавке у потпуности, те акти уговорног органа:
   - Тендерска документација број 02-360-13/26 од 23.2.2026. године укључујући обавјештење о набавци број 70-1-1-11-3-30/26 од 23.2.2026. године и
   - Други акти уговорног органа донесени у поступку јавне набавке.

3. Повратсредстава уплаћених на име накнаде за покретање жалбеног поступка, у износу од 750,00 КМ, извршиће се на основу посебног рјешења овог органа.

4. Усваја се захтјев за накнаду трошкова заступања жалиоца од стране адвоката у износу од 987,19 КМ, као и захтјев за накнаду трошкова административне таксе у висини од 20,00 КМ.

5. Обавезује се уговорни орган да надокнади жалиоцу трошкове жаалбеног поступка из тачке 4. овог рјешења у износу од 1.007,19 КМ, у року од 8 дана од дана пријема овог рјешења.

О б р а з л о ж е њ е

Дана 23.2.2026. године уговорни орган град Зворник (у даљем тексту: уговорни орган) објавио је обавјештење о набавци, број 70-1-1-11-3-30/26 у отвореном поступку јавне набавке „Набавка и инсталација система за вентилацију у учионицама ЈУ Технички школски центар Зворник".

Против тендерске документације, број 02-360-13/26 од 23.2.2026. године, понуђач „Global logistic" д.о.о. Брчко (у даљем тексту: жалилац), путем пуномоћника Владимира Драгичевића, адвоката из Бањалуке, је изјавио жалбу, без броја од 5.3.2026. године, коју је уговорни орган у складу са чланом 100. став (5) Закона о јавним набавкама заједно са Изјашњењем на жалбу прослиједило Канцеларији за разматрање жалби, Филијала Бањалука.

Жалилац у жалби наводи сљедеће:

- Да уговорни орган није прецизно појаснио која увјерења и којег суда је потребно доставити у смислу члана 45. Закона о јавним набавкама, односно да је у тачки 10. тендерске документације прописано достављање *„извода из казнене евиденције Суда БиХ и надлежног суда*", без јасног навођења да се ради о суду према сједишту правног лица. Жалилац у суштини истиче да формулација „надлежни суд" није довољно одређена и да уговорни орган није дао све потребне информације привредним субјектима за израду понуде, позивајући се на став Агенције за јавне набавке и акт Суда БиХ из 2019. године, према којем је ради уредности понуда неопходно кумулативно достављање увјерења Суда БиХ и увјерења суда према сједишту правног лица, будући да не постоји јединствени регистар правоснажних пресуда на нивоу БиХ. С тим у вези, Жалилац сматра да је уговорни орган морао изричито прописати „суд према сједишту правног лица", јер у супротном оставља простор за субјективно тумачење и оцјену испуњености услова из члана 45. Закона о јавним набавкама, чиме су повријеђени принципи транспарентности и једнаког третмана из члана 2. Закона, као и одредбе члана 53. Закона.

- Да је одредба тачке 10. тендерске документације (Лична способност), којом је прописано да *„Изјава не смије бити старија од 20 дана од дана предавања понуде*",незаконита, нелогична и рестриктивна, јер може довести до ситуације да понуђачи који су раније овјерили изјаву из члана 45. Закона о јавним набавкама не могу учествовати у поступку ако понуду предају у посљедњим данима рока. Жалилац у суштини истиче да спорна формулација нема упориште у Закону о јавним набавкама, јер Закон не прописује временско ограничење важења изјаве из члана 45, те да би понуђачи који су раније овјерили изјаву могли бити онемогућени да учествују у поступку уколико понуду предају у посљедњим данима рока за достављање понуда.

- Жалилац оспорава одредбе тачке 9. тендерске документације које се односе на уговорну казну, наводећи да је у тендерској документацији прописано да „укупан износ уговорене казне не може прећи 5% од укупно уговорене вриједности робе“, док је у члану 8. нацрта уговора прописано да „укупна вриједност уговорене казне не може износити више од 10% од укупне вриједности уговорених роба“, те да је на тај начин уговорни орган дао двије међусобно супротне информације, чиме је повријеђен члан 53. став (3) Закона о јавним набавкама, овај орган је цијенио жалбене наводе и изјашњење уговорног органа. Жалилац истиче да понуђач, читајући тендерску документацију, не може са сигурношћу утврдити који максимални износ уговорне казне може бити примјењен, јер је дужан придржавати се услова тендерске документације у складу са чланом 57. став (1) Закона, док му се истовремено нуди на потпис нацрт уговора који садржи другачије рјешење у погледу истог питања, због чега сматра да је тендерска документација нејасна и супротна Закону.

- Жалилац оспорава одредбу тачке 33. тендерске документације која гласи: „*У случају да понуђач одбије дати писано образложење или достави образложење из којег се не може утврдити да ће понуђач бити у могућности извести радове по тој цијени, такву понуду може одбити*“, наводећи да је оваква формулација незаконита јер је чланом 66. став (1) Закона о јавним набавкама прописано да уговорни орган у том случају мора одбити понуду, те да је уговорни орган своју законску обавезу представио као дискрециono право, чиме је повријеђен члан 53. Закона и члан 17. став (7) Упутства за припрему модела тендерске документације и понуда, овај орган је цијенио наводе жалбе, изјашњење уговорног органа и релевантне одредбе Закона. Жалилац у суштини истиче да је уговорни орган формулацијом „може одбити“ поступио супротно члану 66. Закона, јер је законом јасно прописано да у случају неприродно ниске цијене, када понуђач не достави образложење или достави неосновано образложење, уговорни орган обавезно одбацује понуду, те да је давањем непотпуне информације створена нејасна и погрешна слика о правилима поступка. У прилог својим тврдњама Жалилац се позива и на праксу КРЖ, односно рјешење број JN2-02-07-1-1633-8/23 од 27.07.2023. године, у којем је заузет став да уговорни орган не може законску обавезу представити као могућност.

- Жалилац оспорава одредбу тачке 34. тендерске документације (Поука о правном лијеку), у којој је наведено да се „жалба изјављује у року од 10 дана од дана преузимања тендерске документације“, наводећи да је таква формулација у супротности са чланом 101. став (5) Закона о јавним набавкама, који прописује да рок за жалбу на тендерску документацију тече од дана објаве на Порталу јавних набавки, те да се на тај начин ствара правна несигурност и могућност изјављивања жалбе након истека законског рока, овај орган је цијенио жалбене наводе и изјашњење уговорног органа. Жалилац у суштини истиче да је погрешна поука о правном лијеку незаконита јер дерогира законску одредбу члана 101. Закона, те да би, примјеном члана 201. став (4) Закона о управном поступку БиХ, уговорни орган морао разматрати и жалбе изјављене у складу са погрешном поуком, што би довело до правне несигурности и нарушавања поступка јавне набавке.

- Жалилац оспорава одредбу тачке 10. тендерске документације којом је прописано да уговорни орган може дисквалификовати понуђача уколико може на било који начин доказати да је понуђач био крив за озбиљан професионални прекршај у посљедње три године, наводећи да се ради о преузетом тексту раније важеће одредбе члана 45. став (5) Закона о јавним набавкама која је измјенама Закона („Службени гласник БиХ“, број 59/22) у цијелости измијењена и да важећа законска одредба прописује искључење понуђача на период од 12 мјесеци, овај орган је цијенио наводе жалбе, изјашњење уговорног органа, релевантне законске одредбе, као и праксу Канцеларије за разматрање жалби и Суда БиХ. Жалилац у суштини истиче да је уговорни орган у тендерској документацији прописао текст који више није на снази, односно да је преузео ранију законску формулацију која је измјенама Закона из 2022. године укинута и замијењена новом одредбом којом је прописано искључење понуђача из поступка на период од 12 мјесеци, те да уговорни орган може поступати искључиво у оквиру важећих законских одредби. У прилог томе Жалилац се позива на више рјешења КРЖ из 2024. године, као и на пресуду Суда БиХ од 18.12.2025. године, у којима је заузет став да уговорни орган не може у тендерској документацији прописивати текст неважећег закона, већ искључиво важеће законске одредбе.

- Жалилац оспорава исправност Обрасца за цијену понуде (Анекс 6), наводећи да ставка 2.17 „Набавка и уградња носача спиро цијеви“ не садржи јединицу мјере, односно да је у колони количина наведен број 100 без назнаке да ли се ради о комаду, метру, комплету или другој мјерној јединици, чиме образац не садржи све обавезне елементе прописане Законом о јавним набавкама и Упутством за припрему модела стандардне тендерске документације и понуда, овај орган је цијенио наводе жалбе и изјашњење уговорног органа. Жалилац истиче да је чланом 5. Упутства за припрему модела стандардне тендерске документације и понуда прописано да свака ставка у Обрасцу за цијену понуде мора садржавати текстуални опис ставке, јединицу мјере, количину и цијену по јединици мјере, те да изостављање јединице мјере за ставку 2.17 представља повреду обавезне форме обрасца и члана 53. став (1) Закона о јавним набавкама, јер тендерска документација не садржи јасне и потпуне информације неопходне за припрему понуде.

- Жалилац оспорава Образац за цијену понуде (Анекс 6) наводећи да исти садржи више мањих грешака и нејасноћа које је неопходно отклонити, и то у дијелу ставке 2.4 „алуминијумска решетка за кружни канал 520-75 mm“, ставке 3.3 „каналице 30 x 30“ и ставке 2.1 „вентилатор“, јер техничке карактеристике нису довољно прецизно дефинисане, овај орган је цијенио наводе жалбе и изјашњење уговорног органа. Жалилац у суштини истиче да је ставка 2.4 нејасно дефинисана јер се за кружни канал очекује означавање пречника, док ознака 520-75 mm упућује на правоугаону мјеру или другу димензију, чиме се уноси забуна у техничку спецификацију. Даље наводи да ставка 3.3 „каналице 30 x 30“ не садржи јасно дефинисан обим радова и јединицу мјере, због чега понуђачи морају претпостављати шта улази у цијену, што доводи до неупоредивости понуда. Такође, у погледу ставке 2.1 „вентилатор“, Жалилац указује да су наведени само проток и притисак (1400 m^3/h, 200 Pa), док недостају подаци о

пречнику прикључка, напајању, степену заштите, нивоу буке и другим техничким карактеристикама, што омогућава различита техничка рјешења и доводи у питање упоредивост понуда, супротно члану 54. став (1) Закона о јавним набавкама.

- Жалилац истиче да тендерска документација, као ни нацрт уговора, не садрже одредбе које регулишу подуговарање, иако је чланом 73. став (2) Закона о јавним набавкама прописано да је уговорни орган дужан у уговор о јавној набавци унијети одредбу о подуговарању уколико се понуђач изјасни да намјерава дио уговора пренијети на треће лице. Према наводима Жалиоца, изостављање ове одредбе из нацрта уговора доводи до ситуације да би уговорни орган морао накнадно мијењати нацрт уговора, што није у складу са дефиницијом тендерске документације која мора садржавати све битне елементе уговора, међу којима је и питање подуговарања као један од суштинских елемената уговорног односа.

Жалилац захтјева да се жалба усвоји, поништи Тендерска документација, те жалиоцу надокнаде трошкови правног заступања, трошкови накнаде за покретање жалбеног поступка и трошкови административне таксе.

Актом број: 02-360-13/26 од 9.3.2026. године Уговорни орган је у складу са одредбом члана 100. Закона о јавним набавкама доставио Канцеларији за размарање жалби Босне и Херцеговине, филијала Бања Лука изјашњење о наводима жалбе и документацију у вези са предметним поступком јавне набавке, уз констатацију да је предметна жалба неоснована.

У складу с чланом 94. став (3) Закона о јавним набавкама жалилац је актом овог органа број: ЈН2-02-07-1-389-3/26 од 11.3.2026. године обавијештен о изјашњењу уговорног органа, те му је омогућено да се изјасни о истом. Увидом у спис предмета утврђено је да је жалилац одговорио на изјашњење уговорног органа у коме побија наводе из изјашњења и остаје уз наводе из жалбе.

Прије него што се упустио у мериторно одлучивање, овај орган је приступио провјери формалних претпоставки за улагање жалбе које морају бити испуњене на страни жалиоца, а односе се на допуштеност и благовременост жалбе као и чињеницу да ли је жалба изјављена од стране овлаштене особе у смислу одредбе члана 109. Закона о јавним набавкама, као и на претпоставке прописане чланом 105. истог Закона, односно одредбе члана 227. Закона о управном поступку.

У поступку правне заштите, поступајући у границама захтјева из жалбе, а пазећи по службеној дужности на постојање повреда које су описане у члану 103. Закона о јавним набавкама, након што је утврђено постојање правних претпоставки те неопходних услова да може одлучити о главној ствари, на основу стања из списа овог предмета, а увидом у достављену документацију те анализом сваког доказа појединачно и у

њиховој међусобној вези у односу на жалбене наводе и прописани законски поступак, утврђено је да је предметну жалбу потребно усвојити дјелимично из сљедећих разлога:

Разматрајући **први жалбени навод** којим Жалилац указује на наводну очигледну грешку у тендерској документацији, која се огледа у томе да уговорни орган није прецизно појаснио која увјерења и којег суда је потребно доставити у смислу члана 45. Закона о јавним набавкама, односно да је у тачки 10. тендерске документације прописано достављање „извода из казнене евиденције Суда БиХ и надлежног суда", без јасног навођења да се ради о суду према сједишту правног лица, овај орган је цијенио наводе жалбе, изјашњење уговорног органа, као и релевантну праксу и правне ставове у области јавних набавки.

Жалилац у суштини истиче да формулација „надлежни суд" није довољно одређена и да уговорни орган није дао све потребне информације привредним субјектима за израду понуде, позивајући се на став Агенције за јавне набавке и акт Суда БиХ из 2019. године, према којем је ради уредности понуда неопходно кумулативно достављање увјерења Суда БиХ и увјерења суда према сједишту правног лица, будући да не постоји јединствени регистар правоснажних пресуда на нивоу БиХ. С тим у вези, Жалилац сматра да је уговорни орган морао изричито прописати „суд према сједишту правног лица", јер у супротном оставља простор за субјективно тумачење и оцјену испуњености услова из члана 45. Закона о јавним набавкама, чиме су повријеђени принципи транспарентности и једнаког третмана из члана 2. Закона, као и одредбе члана 53. Закона.

Уговорни орган у изјашњењу наводи да није прекршена ниједна одредба Закона, те да је у тендерској документацији јасно наведено да се услови односе на члан 45. Закона о јавним набавкама, при чему је редослијед доказа у потпуности усклађен са законском одредбом. Даље истиче да Жалилац не оспорава кумулативност достављања увјерења, већ само формулацију „надлежни суд", као и да су потенцијални понуђачи имали могућност да путем Портала јавних набавки затраже појашњење уколико су имали недоумице, те да уговорни орган након доношења одлуке о избору најповољнијег понуђача додатно наглашава обавезу достављања доказа из члана 45. Закона.

Оцјењујући наведено, овај орган налази да жалбени навод није основан.

Наиме, одредбом члана 45. став (1) тачка а) Закона о јавним набавкама прописано је да уговорни орган од кандидата/понуђача захтијева доказ да у кривичном поступку није правоснажно осуђен за кривична дјела организованог криминала, корупције, преваре или прања новца, док је ставом (2) истог члана прописано да се као доказ доставља увјерење надлежног суда или органа управе код којег је кандидат/понуђач регистрован. Из наведене законске одредбе произлази да закон користи управо формулацију „надлежни суд", без додатног прецизирања, што значи да уговорни орган није био у

обавези да у тендерској документацији прописује ужу формулацију од оне која је већ садржана у самом Закону.

Такође, пракса Канцеларије за разматрање жалби и Суда БиХ указује да тендерска документација мора садржавати јасне и недвосмислене услове, али да се не може сматрати незаконитом уколико је формулација преузета из закона и ако је привредним субјектима омогућено да на основу важећих прописа утврде који доказ је потребно доставити. Правни став Агенције за јавне набавке и акт Суда БиХ на који се Жалилац позива представља стручно мишљење и појашњење праксе, али не представља обавезујући пропис који би уговорни орган био дужан дословно уградити у тендерску документацију, већ има карактер упутства ради уједначавања праксе.

Поред тога, у складу са устаљеном праксом овог органа и Суда БиХ, недостаци тендерске документације могу бити основ за усвајање жалбе само уколико су такве природе да онемогућавају припрему понуде или доводе до дискриминације понуђача. У конкретном случају, формулација „Суд БиХ и надлежни суд" јасно указује на кумулативност достављања увјерења, при чему појам „надлежни суд" у контексту члана 45. Закона несумњиво означава суд према сједишту правног лица, што је општепознато у пракси јавних набавки и произлази из законске норме. Стога се не може прихватити тврдња Жалиоца да привредни субјекти нису могли припремити понуду или да је остављен простор за произвољно тумачење.

Имајући у виду наведено, овај орган налази да тендерска документација у спорном дијелу није супротна одредбама члана 45. и члана 53. Закона о јавним набавкама, нити принципима из члана 2. Закона, те да уговорни орган није повриједио правила јавне набавке, због чега је први жалбени навод оцијењен као **неоснован.**

Разматрајући **други жалбени навод** којим Жалилац оспорава одредбу тачке 10. тендерске документације (Лична способност), којом је прописано да „Изјава не смије бити старија од 20 дана од дана предавања понуде", наводећи да је таква одредба незаконита, нелогична и рестриктивна јер може довести до ситуације да понуђачи који су раније овјерили изјаву из члана 45. Закона о јавним набавкама не могу учествовати у поступку ако понуду предају у посљедњим данима рока, овај орган је цијенио жалбене наводе и изјашњење уговорног органа, као и релевантне одредбе Закона о јавним набавкама.

Жалилац у суштини истиче да спорна формулација нема упориште у Закону о јавним набавкама, јер Закон не прописује временско ограничење важења изјаве из члана 45, те да би понуђачи који су раније овјерили изјаву могли бити онемогућени да учествују у поступку уколико понуду предају у посљедњим данима рока за достављање понуда.

Уговорни орган у изјашњењу наводи да Жалилац није прецизно навео која одредба Закона је повријеђена, те да је наведена тврдња хипотетичка и да сама чињеница да је прописан рок важења изјаве не значи да је одредба незаконита.

Оцјењујући наведено, овај орган налази да жалбени навод није основан.

Наиме, у конкретном случају ради се о отвореном поступку јавне набавке у којем је рок за достављање понуда прописан у складу са Законом о јавним набавкама, односно минимално 20 дана од дана објаве обавјештења о набавци. Имајући у виду да је уговорни орган прописао да изјава из члана 45. Закона не смије бити старија од 20 дана од дана предаје понуде, произлази да таква изјава свакако мора бити дата у периоду трајања поступка јавне набавке, односно након објаве обавјештења о набавци. Сходно томе, наведена формулација суштински значи да изјава не може бити старија од објаве обавјештења о набавци, што је у складу са уобичајеном праксом у поступцима јавних набавки.

Даље, оваква одредба не ограничава конкуренцију нити доводи понуђаче у неравноправан положај, јер сви привредни субјекти имају једнаке услове у погледу припреме понуде и овјере изјаве, а рок од 20 дана је пропорционалан трајању отвореног поступка и не представља додатно ограничење у односу на законски рок за достављање понуда. Тврдња Жалиоца да би понуђачи који су одмах по објави тендерске документације овјерили изјаву могли бити онемогућени да учествују у поступку представља хипотетичку ситуацију која не утиче на законитост тендерске документације, посебно имајући у виду да је овјера изјаве једноставна радња која се може извршити у било којем тренутку до истека рока за достављање понуда.

Пракса овог органа и Суда БиХ указује да уговорни орган има право да у тендерској документацији прецизира форму и рок важења изјаве из члана 45. Закона, уколико тиме не ограничава конкуренцију и не одступа од законских одредби. У конкретном случају, прописивањем да изјава не може бити старија од 20 дана од дана предаје понуде уговорни орган није поступио супротно Закону, нити је увео рестриктиван услов, већ је само прецизирао временски оквир важења изјаве у складу са трајањем поступка.

Имајући у виду наведено, овај орган налази да спорна одредба тендерске документације није супротна одредбама Закона о јавним набавкама, нити принципима из члана 2. Закона и члана 53. став (1) Закона, те да уговорни орган није повриједио правила поступка јавне набавке, због чега је други жалбени навод оцијењен као **неоснован**.

Разматрајући **трећи жалбени навод** којим Жалилац оспорава одредбе тачке 9. тендерске документације које се односе на уговорну казну, наводећи да је у тендерској документацији прописано да „укупан износ уговорене казне не може прећи 5% од укупно уговорене вриједности робе“, док је у члану 8. нацрта уговора прописано да „укупна вриједност уговорене казне не може износити више од 10% од укупне вриједности уговорених роба“, те да је на тај начин уговорни орган дао двије међусобно супротне информације, чиме је повријеђен члан 53. став (3) Закона о јавним набавкама, овај орган је цијенио жалбене наводе и изјашњење уговорног органа.

Жалилац истиче да понуђач, читајући тендерску документацију, не може са сигурношћу утврдити који максимални износ уговорне казне може бити примјењен, јер је дужан придржавати се услова тендерске документације у складу са чланом 57. став (1) Закона, док му се истовремено нуди на потпис нацрт уговора који садржи другачије рјешење у погледу истог питања, због чега сматра да је тендерска документација нејасна и супротна Закону.

Уговорни орган у изјашњењу наводи да је очигледно дошло до техничке грешке у нацрту уговора, те да је исправна одредба она из тачке 9. тендерске документације, док је нацрт уговора подложан измјенама и у коначној верзији се усклађује са тендерском документацијом. Такође наводи да се на наведено могло указати путем питања на Порталу јавних набавки и да уговорна казна није од пресудног значаја за припрему понуде, јер се примјењује тек у фази извршења уговора.

Наиме, одредбом члана 53. став (3) Закона о јавним набавкама прописано је да тендерска документација мора бити јасна, потпуна и недвосмислена, како би сви заинтересовани понуђачи могли припремити понуде на равноправној основи и без ризика од различитог тумачења услова. У конкретном случају, уговорни орган је у истој тендерској документацији прописао двије различите максималне вриједности уговорне казне (5% у тачки 9. тендерске документације и 10% у члану 8. нацрта уговора), што несумњиво представља међусобно супротне одредбе које доводе до правне несигурности у погледу обавеза будућег извођача/добављача.

Оваква неусклађеност тендерске документације и нацрта уговора не може се сматрати безначајном техничком грешком, како то наводи уговорни орган у свом изјашњењу, јер је нацрт уговора саставни дио тендерске документације и обавезујући је за понуђаче у смислу члана 57. став (1) Закона, према којем је понуђач дужан припремити понуду у складу са условима из тендерске документације. Понуђач, читајући документацију, мора имати јасну и недвосмислену информацију о обиму својих уговорних обавеза, укључујући и максимални износ уговорне казне, јер наведена одредба може утицати на процјену ризика, цијену понуде и укупну економску исплативост учешћа у поступку.

Такође, навод уговорног органа да се на ову неусклађеност могло указати путем питања на Порталу јавних набавки није од утицаја на другачију одлуку овог органа, јер је обавеза уговорног органа да тендерску документацију припреми у складу са Законом, јасно и недвосмислено, без пребацивања одговорности на понуђаче да отклањају уочене недостатке. Јавни поступак набавке мора бити транспарентан и предвидив, а свака противрјечност у тендерској документацији представља повреду начела транспарентности и једнаког третмана понуђача.

Додатно, неоснован је став уговорног органа да уговорна казна није од пресудног значаја за припрему понуде јер се примјењује тек у фази извршења уговора, будући да уговорна казна представља битан елемент уговорног односа и потенцијални

финансијски ризик за понуђача, те као таква мора бити прецизно и недвосмислено дефинисана већ у фази тендерске документације.

Имајући у виду наведено, овај орган закључује да је уговорни орган пропуштањем да усклади одредбе тендерске документације и нацрта уговора повриједио одредбе члана 53. став (3) Закона о јавним набавкама, те је предметни жалбени навод **основан**, због чега је било потребно наложити уговорном органу да изврши усклађивање одредби тендерске документације и нацрта уговора, како би се обезбиједила јасноћа и недвосмисленост услова поступка јавне набавке.

Разматрајући **четврти жалбени навод** којим Жалилац оспорава одредбу тачке 33. тендерске документације која гласи: „У случају да понуђач одбије дати писано образложење или достави образложење из којег се не може утврдити да ће понуђач бити у могућности извести радове по тој цијени, такву понуду може одбити“, наводећи да је оваква формулација незаконита јер је чланом 66. став (1) Закона о јавним набавкама прописано да уговорни орган у том случају мора одбити понуду, те да је уговорни орган своју законску обавезу представио као дискрециono право, чиме је повријеђен члан 53. Закона и члан 17. став (7) Упутства за припрему модела тендерске документације и понуда, овај орган је цијенио наводе жалбе, изјашњење уговорног органа и релевантне одредбе Закона.

Жалилац у суштини истиче да је уговорни орган формулацијом „може одбити“ поступио супротно члану 66. Закона, јер је законом јасно прописано да у случају неприродно ниске цијене, када понуђач не достави образложење или достави неосновано образложење, уговорни орган обавезно одбацује понуду, те да је давањем непотпуне информације створена нејасна и погрешна слика о правилима поступка. У прилог својим тврдњама Жалилац се позива и на праксу КРЖ, односно рјешење број JN2-02-07-1-1633-8/23 од 27.07.2023. године, у којем је заузет став да уговорни орган не може законску обавезу представити као могућност.

Уговорни орган у изјашњењу наводи да спорна одредба није незаконита, јер описује ситуације у вези са неприродно ниском цијеном и позива се на релевантне одредбе Закона и Упутство за припрему модела тендерске документације, те да је формулација „може одбити“ употребљена јер се ради о ситуацијама које зависе од процјене и које нису извјесне да ће се десити.

Наиме, одредбом члана 66. став (1) Закона о јавним набавкама прописано је да, уколико уговорни орган утврди да је понуда неприродно ниска, дужан је затражити писано образложење, а уколико понуђач не достави образложење или достављено образложење не оправдава понуђену цијену, уговорни орган **одбацује понуду**. Наведена законска одредба има императиван карактер и не оставља уговорном органу могућност дискреционог одлучивања у погледу одбијања такве понуде.

У конкретном случају, уговорни орган је у тачки 33. тендерске документације употребио формулацију „може одбити“, чиме је законску обавезу прописану чланом 66. Закона представио као могућност, односно дискреционо право уговорног органа. Оваква формулација доводи до нејасноће у погледу начина примјене Закона и оставља утисак да уговорни орган може задржати понуду у поступку чак и у ситуацији када нису испуњени законски услови, што није у складу са императивним нормама Закона.

Овај орган не може прихватити наводе уговорног органа да је спорна формулација употребљена због неизвјесности да ли ће се наведена ситуација десити, јер се тендерском документацијом не прописују хипотетичке могућности већ правила поступања у случају наступања одређених околности, која морају бити у потпуности усклађена са Законом. Чињеница да се ради о ситуацији која зависи од процјене уговорног органа у погледу постојања неприродно ниске цијене не мијења обавезу да, након проведеног поступка провјере, уговорни орган поступи у складу са императивном нормом Закона.

Такође, пракса КРЖ, на коју се Жалилац позива (рјешење број JN2-02-07-1-1633-8/23 од 27.07.2023. године), потврђује став да уговорни орган не може законску обавезу представити као могућност, нити тендерском документацијом прописивати одредбе које су блаже или другачије од законских, јер тендерска документација мора бити у потпуности усклађена са Законом и јасно формулисана у складу са чланом 53. Закона о јавним набавкама.

Сходно наведеном, овај орган налази да је уговорни орган спорном одредбом тачке 33. тендерске документације повриједио одредбе члана 53. став (3) Закона о јавним набавкама, у вези са чланом 66. став (1) Закона и чланом 17. став (7) Упутства за припрему модела тендерске документације и понуда, јер тендерска документација мора бити јасна, потпуна и усклађена са императивним одредбама Закона.

Имајући у виду наведено, предметни жалбени навод је **основан**, те је било потребно наложити уговорном органу да изврши измјену тачке 33. тендерске документације на начин да исту усклади са одредбама члана 66. Закона о јавним набавкама, односно да јасно пропише обавезу одбијања понуде у случају када понуђач не достави образложење неприродно ниске цијене или достављено образложење не оправдава понуђену цијену.

Разматрајући **пети жалбени навод** којим Жалилац оспорава одредбу тачке 34. тендерске документације (Поука о правном лијеку), у којој је наведено да се „жалба изјављује у року од 10 дана од дана преузимања тендерске документације“, наводећи да је таква формулација у супротности са чланом 101. став (5) Закона о јавним набавкама, који прописује да рок за жалбу на тендерску документацију тече од дана објаве на Порталу јавних набавки, те да се на тај начин ствара правна несигурност и могућност изјављивања жалбе након истека законског рока, овај орган је цијенио жалбене наводе и изјашњење уговорног органа.

Жалилац у суштини истиче да је погрешна поука о правном лијеку незаконита јер дерогира законску одредбу члана 101. Закона, те да би, примјеном члана 201. став (4) Закона о управном поступку БиХ, уговорни орган морао разматрати и жалбе изјављене у складу са погрешном поуком, што би довело до правне несигурности и нарушавања поступка јавне набавке.

Уговорни орган у изјашњењу наводи да спорна формулација ни на који начин није умањила права потенцијалних понуђача, нити штети њиховом правном интересу, јер и сам Жалилац наводи члан 201. став (4) Закона о управном поступку БиХ, којим је прописано да странка може поступити по важећим прописима или по датом упутству, те да због погрешног упутства не може трпјети штетне посљедице.

Наиме, одредбом члана 101. став (5) Закона о јавним набавкама јасно је прописано да се жалба на тендерску документацију изјављује у року од 10 дана од дана објаве тендерске документације на Порталу јавних набавки, што представља императивну законску одредбу која не може бити мијењана или другачије формулисана у тендерској документацији. Одредбом члана 53. став (3) Закона прописано је да тендерска документација мора бити јасна, потпуна и недвосмислена, те у потпуности усклађена са Законом.

У конкретном случају, уговорни орган је у тачки 34. тендерске документације прописао да рок за жалбу тече од дана преузимања тендерске документације, што није у складу са чланом 101. став (5) Закона, јер се законски рок везује искључиво за дан објаве на Порталу јавних набавки, а не за дан преузимања тендерске документације. Оваква формулација може довести у заблуду заинтересоване понуђаче у погледу рачунања рока за изјављивање жалбе и представља повреду начела правне сигурности и транспарентности поступка јавне набавке.

Овај орган не може прихватити наводе уговорног органа да спорна поука о правном лијеку није штетна јер странка, у складу са чланом 201. став (4) Закона о управном поступку БиХ, не може трпјети штетне посљедице због погрешне поуке, будући да наведена одредба Закона о управном поступку има за циљ заштиту странке у појединачном управном поступку, али не може бити основ за оправдање неправилно сачињене тендерске документације. Обавеза уговорног органа је да тендерску документацију припреми у складу са Законом о јавним набавкама, а не да се ослања на евентуалну примјену других прописа ради отклањања посљедица сопствене грешке.

Погрешна поука о правном лијеку у тендерској документацији представља повреду члана 53. Закона, јер тендерска документација мора садржавати тачне и потпуне информације о правима понуђача, а рокови за изјављивање жалбе спадају у битне елементе правне заштите у поступку јавне набавке. Пракса КРЖ досљедно указује да уговорни орган не може прописивати рокове или правила правне заштите супротно Закону, нити се погрешна поука може сматрати безначајном.

Сходно наведеном, овај орган налази да је уговорни орган спорном одредбом тачке 34. тендерске документације повриједио одредбе члана 53. став (3) Закона о јавним набавкама у вези са чланом 101. став (5) Закона, те је предметни жалбени навод **основан,** због чега је било потребно наложити уговорном органу да изврши измјену поуке о правном лијеку и исту усклади са одредбама Закона о јавним набавкама.

Разматрајући **шести жалбени навод** којим Жалилац оспорава одредбу тачке 10. тендерске документације којом је прописано да уговорни орган може дисквалификовати понуђача уколико може на било који начин доказати да је понуђач био крив за озбиљан професионални прекршај у посљедње три године, наводећи да се ради о преузетом тексту раније важеће одредбе члана 45. став (5) Закона о јавним набавкама која је измјенама Закона („Службени гласник БиХ", број 59/22) у цијелости измијењена и да важећа законска одредба прописује искључење понуђача на период од 12 мјесеци, овај орган је цијенио наводе жалбе, изјашњење уговорног органа, релевантне законске одредбе, као и праксу Канцеларије за разматрање жалби и Суда БиХ.

Жалилац у суштини истиче да је уговорни орган у тендерској документацији прописао текст који више није на снази, односно да је преузео ранију законску формулацију која је измјенама Закона из 2022. године укинута и замијењена новом одредбом којом је прописано искључење понуђача из поступка на период од 12 мјесеци, те да уговорни орган може поступати искључиво у оквиру важећих законских одредби. У прилог томе Жалилац се позива на више рјешења КРЖ из 2024. године, као и на пресуду Суда БиХ од 18.12.2025. године, у којима је заузет став да уговорни орган не може у тендерској документацији прописивати текст неважећег закона, већ искључиво важеће законске одредбе.

Уговорни орган у изјашњењу наводи да спорна одредба није незаконита, јер се њоме описује ситуација у којој уговорни орган може дисквалификовати понуђача из поступка, те да навођење законског рока искључења не доказује незаконитост спорне одредбе, као и да се важећи подзаконски акти примјењују све док се не ставе ван снаге, те да се пракса КРЖ на коју се Жалилац позива не односи на конкретан случај.

Оцјењујући наведено, овај орган налази да је жалбени навод основан.

Наиме, одредбом члана 45. став (5) Закона о јавним набавкама, након измјена Закона („Службени гласник БиХ", број 59/22), прописано је да уговорни орган може на период од 12 мјесеци искључити из учешћа у поступку набавке кандидата/понуђача који се нађе у законом прописаним ситуацијама, при чему се искључење врши у складу са јасно дефинисаним законским условима и на основу одлуке надлежног органа. Из наведене законске одредбе произлази да Закон више не познаје ранију формулацију која се односи на дисквалификацију понуђача због озбиљног професионалног прекршаја у периоду од три године, нити даје могућност уговорном органу да

самостално и на основу „било којег доказа“ врши дисквалификацију понуђача у поступку.

Сходно члану 53. став (1) Закона о јавним набавкама, уговорни орган је дужан припремити тендерску документацију у складу са одредбама Закона и подзаконских аката, што значи да се текст тендерске документације може заснивати искључиво на важећим законским одредбама. У конкретном случају, уговорни орган је у тендерској документацији прописао одредбу која по својој суштини представља ранију законску формулацију која више није на снази, чиме је поступио супротно важећем члану 45. став (5) Закона.

Пракса овог органа на коју се Жалилац позива, као и пракса Суда БиХ, јасно указује да уговорни орган може прописивати услове само у оквиру важећих законских одредби, без преузимања текста раније важећих прописа, без обзира на то што је такав текст раније био дио закона. Посебно је значајан став да уговорни орган нема право мијењати или допуњавати законске одредбе нити прописивати услове који нису усклађени са важећим Законом, јер се на тај начин ствара могућност субјективног оцјењивања и правне несигурности у поступку.

Такође, неоснован је навод уговорног органа да се подзаконски акти примјењују све док се не ставе ван снаге, јер ниједан подзаконски акт не може бити супротан Закону, нити може послужити као основ за прописивање одредбе која је супротна важећем члану 45. Закона о јавним набавкама.

Имајући у виду наведено, овај орган налази да је уговорни орган у тачки 10. тендерске документације прописао услов који није усклађен са важећим чланом 45. став (5) Закона о јавним набавкама, чиме је поступио супротно члану 53. став (1) Закона, те да спорна одредба ствара правну несигурност и могућност различитог тумачења приликом оцјене понуда, због чега је шести жалбени навод оцијењен као **основан** и спорну одредбу је потребно ускладити са важећим законским одредбама.

Разматрајући **седми жалбени навод** којим Жалилац оспорава исправност Обрасца за цијену понуде (Анекс 6), наводећи да ставка 2.17 „Набавка и уградња носача спиро цијеви“ не садржи јединицу мјере, односно да је у колони количина наведен број 100 без назнаке да ли се ради о комаду, метру, комплету или другој мјерној јединици, чиме образац не садржи све обавезне елементе прописане Законом о јавним набавкама и Упутством за припрему модела стандардне тендерске документације и понуда, овај орган је цијенио наводе жалбе и изјашњење уговорног органа.

Жалилац истиче да је чланом 5. Упутства за припрему модела стандардне тендерске документације и понуда прописано да свака ставка у Обрасцу за цијену понуде мора садржавати текстуални опис ставке, јединицу мјере, количину и цијену по јединици мјере, те да изостављање јединице мјере за ставку 2.17 представља повреду обавезне

форме обрасца и члана 53. став (1) Закона о јавним набавкама, јер тендерска документација не садржи јасне и потпуне информације неопходне за припрему понуде.

Уговорни орган у изјашњењу наводи да је Жалилац, уколико му је ставка била нејасна, могао тражити појашњење путем Портала јавних набавки, као и да је тендерску документацију преузело 14 кандидата, од којих нико осим Жалиоца није имао примједбе на тендерску документацију.

Оцјењујући наведено, овај орган налази да је жалбени навод основан.

Наиме, чланом 5. став (2) Упутства за припрему модела стандардне тендерске документације и понуда прописано је да свака ставка у Обрасцу за цијену понуде мора садржавати најмање текстуални опис ставке, јединицу мјере, количину ставке и цијену по јединици мјере. Сврха наведене одредбе је да се понуђачима обезбиједе јасни и прецизни подаци на основу којих могу припремити упоредиве и прихватљиве понуде.

У конкретном случају, увидом у Образац за цијену понуде (Анекс 6) утврђено је да ставка 2.17 „Набавка и уградња носача спиро цијеви“ не садржи јединицу мјере, већ је у колони количина наведен само број 100, без прецизирања мјерне јединице, што онемогућава понуђаче да недвосмислено утврде начин обрачуна наведене ставке и формирају цијену по јединици мјере. Овако постављена ставка оставља простор за различито тумачење и доводи у питање упоредивост понуда, што је супротно основним принципима транспарентности и једнаког третмана понуђача.

Неоснован је навод уговорног органа да је Жалилац могао тражити појашњење путем Портала јавних набавки, јер обавеза припреме јасне и потпуне тендерске документације лежи искључиво на уговорном органу, у складу са чланом 53. став (1) Закона о јавним набавкама. Могућност тражења појашњења тендерске документације не ослобађа уговорни орган обавезе да тендерску документацију припреми на начин да она сама по себи садржи све неопходне и прецизне елементе за припрему понуде.

Такође, чињеница да су тендерску документацију преузели и други кандидати који нису уложили примједбе не може бити од утицаја на оцјену законитости спорне одредбе, јер законитост тендерске документације не зависи од броја поднесених примједби, већ од њене усклађености са законом и подзаконским актима.

Имајући у виду наведено, овај орган налази да Образац за цијену понуде (Анекс 6) у дијелу ставке 2.17 није усклађен са чланом 5. Упутства за припрему модела стандардне тендерске документације и понуда, нити са чланом 53. став (1) Закона о јавним набавкама, јер не садржи обавезни елемент – јединицу мјере, чиме понуђачима нису дате јасне и потпуне информације за припрему понуде, те је седми жалбени навод оцијењен као **основан** и потребно је извршити корекцију Обрасца за цијену понуде у спорном дијелу.

Разматрајући **осми жалбени навод** којим Жалилац оспорава Образац за цијену понуде (Анекс 6) наводећи да исти садржи више мањих грешака и нејасноћа које је неопходно отклонити, и то у дијелу ставке 2.4 „алуминијумска решетка за кружни канал 520-75 mm“, ставке 3.3 „каналице 30 x 30“ и ставке 2.1 „вентилатор“, јер техничке карактеристике нису довољно прецизно дефинисане, овај орган је цијенио наводе жалбе и изјашњење уговорног органа.

Жалилац у суштини истиче да је ставка 2.4 нејасно дефинисана јер се за кружни канал очекује означавање пречника, док ознака 520-75 mm упућује на правоугаону мјеру или другу димензију, чиме се уноси забуна у техничку спецификацију. Даље наводи да ставка 3.3 „каналице 30 x 30“ не садржи јасно дефинисан обим радова и јединицу мјере, због чега понуђачи морају претпостављати шта улази у цијену, што доводи до неупоредивости понуда. Такође, у погледу ставке 2.1 „вентилатор“, Жалилац указује да су наведени само проток и притисак (1400 m³/h, 200 Pa), док недостају подаци о пречнику прикључка, напајању, степену заштите, нивоу буке и другим техничким карактеристикама, што омогућава различита техничка рјешења и доводи у питање упоредивост понуда, супротно члану 54. став (1) Закона о јавним набавкама.

Уговорни орган у изјашњењу понавља навод да је Жалилац могао тражити појашњење путем Портала јавних набавки, те да је тендерску документацију преузело 14 кандидата и да нико од осталих није имао примједбе.

Оцјењујући наведено, овај орган налази да је жалбени навод дјелимично основан.

Наиме, чланом 54. став (1) Закона о јавним набавкама прописано је да техничка спецификација мора бити припремљена на начин да обезбиједи једнак и недискриминирајући приступ за све понуђаче и омогући правичну конкуренцију, што подразумијева да технички захтјеви морају бити јасни, прецизни и недвосмислени, како би понуђачи могли припремити упоредиве понуде.

Увидом у Образац за цијену понуде (Анекс 6) утврђено је да одређене ставке садрже техничке нејасноће које могу довести до различитог тумачења приликом припреме понуда. Конкретно, код ставке 2.4 „алуминијумска решетка за кружни канал 520-75 mm“ није јасно дефинисана димензија кружног канала, јер се за кружне канале уобичајено наводи пречник, док наведена ознака упућује на могућност другачијег тумачења, што захтијева прецизније техничко одређење. Такође, код ставке 3.3 „каналице 30 x 30“ није довољно прецизно дефинисан обим радова, нити су дати додатни параметри који би омогућили јасно формирање цијене, што може утицати на упоредивост понуда. У погледу ставке 2.1 „вентилатор“, иако су наведени основни технички параметри (проток и притисак), недостају поједини технички елементи који могу бити релевантни за формирање понуде, због чега је потребно додатно прецизирање техничке спецификације како би се избјегла могућност различитих техничких рјешења.

Неоснован је навод уговорног органа да је Жалилац био дужан тражити појашњење путем Портала јавних набавки, јер обавеза јасног и прецизног дефинисања техничких спецификација лежи на уговорном органу, у складу са чланом 53. став (1) и чланом 54. став (1) Закона о јавним набавкама. Могућност тражења појашњења не може отклонити недостатке тендерске документације, нити чињеница да други кандидати нису уложили примједбе може утицати на оцјену њене законитости.

Међутим, овај орган цијени да наведене неправилности представљају техничке нејасноће које је могуће отклонити прецизирањем техничке спецификације и Обрасца за цијену понуде, те да оне саме по себи не представљају суштинску повреду Закона која би онемогућила спровођење поступка, већ указују на потребу усклађивања тендерске документације са одредбама члана 54. Закона.

Сходно наведеном, осми жалбени навод је оцијењен као **дјелимично основан**, те је уговорни орган дужан извршити прецизирање техничких карактеристика и описа спорних ставки у Обрасцу за цијену понуде (Анекс 6), како би тендерска документација садржавала јасне, потпуне и недвосмислене техничке спецификације које омогућавају припрему упоредивих понуда.

Разматрајући **девети жалбени навод** којим Жалилац указује да питање подуговарања уопште није регулисано тендерском документацијом, нити је предвиђено у нацрту уговора, чиме је, по наводима Жалиоца, повријеђен члан 73. став (2) Закона о јавним набавкама, овај орган је цијенио наводе жалбе и изјашњење уговорног органа.

Жалилац истиче да тендерска документација, као ни нацрт уговора, не садрже одредбе које регулишу подуговарање, иако је чланом 73. став (2) Закона о јавним набавкама прописано да је уговорни орган дужан у уговор о јавној набавци унијети одредбу о подуговарању уколико се понуђач изјасни да намјерава дио уговора пренијети на треће лице. Према наводима Жалиоца, изостављање ове одредбе из нацрта уговора доводи до ситуације да би уговорни орган морао накнадно мијењати нацрт уговора, што није у складу са дефиницијом тендерске документације која мора садржавати све битне елементе уговора, међу којима је и питање подуговарања као један од суштинских елемената уговорног односа.

Уговорни орган у изјашњењу наводи да члан 73. став (2) Закона не прописује обавезу да се питање подуговарања уреди у тендерској документацији, већ да се одредба уноси у уговор уколико се понуђач изјасни да намјерава ангажовати подуговарача, те да је нацрт уговора промјењив и да се одредба о подуговарању може накнадно додати.

Оцјењујући наведено, овај орган налази да жалбени навод основан.

На основу члана 73. став 2. Закона о јавним набавкама, прописано је: „Ако се кандидат/понудач изјасни да намерава део уговора подуговарањем пренети на треће стране, уговорни орган дужан је у уговор о јавним набавкама унети ту одредбу као основ за закључивање подуговора између изабраног понуђача и подуговарача."

Поред тога, члан 3. став 2. Тачка е) под 7) Упутства за припрему модела тендерске документације и понуда изричито прописује да тендерска документација мора садржати одредбе које се односе на подуговарање, услове који се захтевају за подуговарање, као и одредбе Нацрта уговора које дефинишу обавезу директног плаћања подуговарачу.

Из наведеног произлази да, чак и у случају да се понуђач на било који начин изјасни да планира ангажовање подуговарача, уговор је већ припремљен без одредби које регулишу подуговарање, а ни Образац за понуду (Анекс 6) не омогућава понуђачу да се изјасни о намерама за подуговарање. У таквој ситуацији остаје нејасно на који начин би уговорни орган испунио ову обавезу, будући да би то подразумевало измену Нацрта уговора пре његовог потписивања, односно достављање уговора другачије садржине у односу на претходно објављени Нацрт.

Овај пропуст директно нарушава принцип транспарентности и једнаког третмана свих понуђача, у складу са чланом 54. ЗЈН, и представља повреду члана 3. став 2. Упутства за припрему модела тендерске документације и понуда, јер тендерска документација није обезбедила све неопходне информације за припрему понуде.

С обзиром на наведено, овај недостатак додатно потврђује основан карактер жалбе у делу који се односи на подуговарање и утиче на законитост и потпуност тендерске документације.

На основу напријед наведеног, а имајући у виду основаност ссседам жалбених навода, што доводи до поништења спорног акта, одлучено је као у диспозитиву, у складу са чланом 111. став (1) тачка д) Закона о јавним набавкама и чланом 230. став (2) Закона о управном поступку („Службени гласник БиХ“, број 29/02, 12/04, 88/07, 93/09, 41/13 и 53/16).

Повратуплаћених средстава по основу накнаде за покретање жалбеног поступка, у износу од 750,00 КМ, извршиће се посебним актом, у складу са чланом 108. став (7) Закона о јавним набавкама и чланом 4. Инструкције о начину уплате, контроле и повратанакнада прописаних чланом 108. Закона о јавним набавкама.

Жалилац предметном жалбом захтијева накнаду трошкова за састав предметне жалбс, изјављене по пуномоћнику/адвокату Владимиру Драгичевићу из Бањалуке у износу од 987,19 КМ.
С тим у вези, одредбама члана 119. став (4). (5). (8) и (10) прописано је слиједеће:
„(4) КРЖ одлучује о трошковима жалбеног поступка. одређује ко сноси трошкове жалбеног поступка и њихов износ те ко.ме се и у којсм року морају платити.
(5) Странка на чију је штету жалбени постуиак окончан дужна је супротној страии надокнадити јасно прецизиране оправдане тропгкове који су јој настали учешћем у жалбеном поступку.
(8) У случају усвајања жалбе. КРЖ својом одлуком иалаже уговорном органу плаћање

трошкова жалбспог поступка жалиоау у року од осам дана од дана пријема рјешења КРЖ-а.
(10) На жалбене поступке за накнаду трошкова правног заступања висина накнаде одређује се према висини накнаде на коју адвокати имају право у управпим поступцима у непроцјењивим предметима.“

С обзиром да је овај орган усвојио предмегну жалбу жалиоца, у складу са чланом 119. ЗЈН, примјеном тарифног броја 3. Тарифе о наградама-и накнади трошкова за рад адвоката Републпке Српске (Службени гласник РС, број: 111/24) усваја захтјев жалиоца за накнаду трошкова за састав предметне жалбе по адвокату у износу од 675,00 КМ у складу с тарифним бројем 3.АТРС, паушал 25% у складу с тарпфним бројем 12. АТРС у износу од 168,75 КМ, ПДВ 17% у износу од 143,44 КМ, што укупно износи 987,19 КМ. Уговорни орган ће надокнадити жалиоцу наведене трошкове заступања од стране адвоката у року од 8 дана од дана пријема овог рјешења.

Такође, усваја се захтев жалиоца којим тражи да уговорни орган жалиоцу надокнади трошкове поступка који се односе на уплаћену административну таксу у износу од 20,00 КМ, у складу са чланом 119. ставови (4), (5), (8) и (9) ЗЈН. Будући да је жалилац у жалбеном поступку успио са жалбом, а сагласно члану 119. став (5) ЗЈН, странка на чију је штету жалбени поступак окончан дужна је супротној страни надокнадити јасно прецизиране оправдане трошкове који су јој настали учешћем у жалбеном поступку, те како је жалилац у жалби поставио захтев за накнаду уплаћене административне таксе у износу од 20,00 КМ, а на захтев овог органа (акт број: ЈН2-02-07-1-389-3/26 од 11.03.2026. године) извршио уплату административне таксе, јасно се закључује да се ради о оправданим трошковима. Уговорни орган, као странка на чију штету је жалбени поступак окончан, дужан је жалиоцу надокнадити износ од 20,00 КМ на име трошкова уплаћене административне таксе, сагласно пресуди Управног апелационог вијећа Суда БиХ број: Cl 3 U 041528 23 Uви од 21.09.2023. године.

Упутство о правном лијеку: Ово рјешење је коначан управни акт. Против овог рјешења може се поднијети тужба у управном спору пред Судом Босне и Херцеговине у року од 30 дана од дана пријема истог. Такса на тужбу износи 100,00 КМ.

ПРЕДСЈЕДНИК ВИЈЕЋА
Драган Билић

Доставити:
1. Жалилац
2. Уговорни орган
3. Евиденцији
4. а/а